

СПЕЧЕЛЕНО СЪ ЧЕСТЕНЪ ТРУДЪ

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЛЕВЪ ТОЛСТОЯ

Бѣше празниченъ день. На Тулската желѣзопътна станция (въ Русия) се бѣше събралъ много свѣтъ. Вsrѣдъ пѣстра навалица се разхождаше спокойно скромно облѣченъ старецъ съ дълга бѣла брада, едъръ и представителенъ.

Пристигна и влакътъ. Изъ единъ вагонъ слѣзе млада жена и почна да вика на своя мжжъ, който отиваше къмъ пощенската кола за нѣщо: „Николай, Николай!“ ... Но Николай се изгуби въ навалицата.

— Дѣдо, — обърна се младата жена къмъ стареца, я се втурни, моля ти се, и върни оня господинъ, който отива нататъкъ. Ще ти дамъ единъ левъ да се почерпишъ чаша чай.

Добриятъ старецъ побърза да стигне мжжа, върна го и го заведе при жената. Тя извади единъ левъ и го даде на стареца. Той го тури въ джеба си и се отдалечи усмихнатъ.

Въ това време се зачу шушукане между пътниците: „Вижте, вижте, това е великиятъ руски писателъ Толстой! Който не го е виждалъ, нека го види сега...“

Слухътъ се разнесе навредъ. Всички устремиха погледи къмъ стареца. А Левъ Толстой про-

дължаваше да се разхожда спокойно, безъ да обръща внимание, че за него става дума.

— Де, кой е Толстой? — попита младата жена.

— Ами ето го тамъ, оня старецъ! — посочиха ѝ великия писателъ.

Жената скочи като оживена и припна къмъ стареца.

— За Бога! — завика тя, — простете ме!... Не ви познахъ... Моля ви се, извинявайте, Левъ Николаевичъ!... Боже мой, каква случка!...

— Нищо, нищо, — каза Толстой усмихнатъ. — Бждете спокойна, не се тревожете! Нищо лошо не е станало. Напротивъ, добре стана, та се запознахме. Другъ пътъ кжде щѣхме да се срещнемъ.

Жената, дълбоко засрамена, поиска да ѝ върне паритъ.

— А, не, — рече Толстой весело. — Паритъ не давамъ. Азъ съмъ ги спечелилъ съ честенъ трудъ.

Въ това време звънецътъ удари, госпожата се качи въ влака и той потегли. Толстой седна на една пейка и се зачете въ единъ новъ вестникъ. Следъ малко всички се разотидоха развеселени отъ забавната случка.